

§ 33. 1. Sprzedaż towarów powinna być wykazywana w księgach na odrębnych kontach według cen:

- 1) zbytu (produkcyjnych),
- 2) hurtowych,
- 3) detalicznych.

2. Za cenę zbytu (produkcyjną) uważa się cenę fakturowaną przez producenta hurtownikowi. Za cenę hurtową uważa się cenę fakturowaną przez producenta lub hurtownika detaliście. Za cenę detaliczną uważa się cenę liczoną przez producenta, hurtownika lub detalistę przy sprzedaży bezpośrednio konsumentowi.

3. Niezależnie od wymagania, o którym mowa w ust. 1, obroty podlegające opodatkowaniu według różnych stawek podatku obrotowego powinny być wykazywane w księgach w odpowiedni sposób odrębnie.

4. Księgowość podatników, którzy wytwarzają lub sprowadzają z zagranicy towary, o których mowa w art. 9 i w art. 7 ust. 4 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. Nr 49, poz. 449 z późniejszymi zmianami), powinna w szczególności ujawniać również odpowiednio specyfikowane wartości:

- 1) deputatów pracowniczych wydawanych przez podatnika jako pracodawcę w wytwarzanych lub importowanych towarach,
- 2) wytworzonych lub importowanych towarów, pobranych do konsumpcji własnej,
- 3) przekraczających normy dozwolonego zaniku lub wydajności ubytków towarów albo ich półwyrobów wytwarzanych lub importowanych, powstałych w czasie wytwarzania, formowania, rozlewu, pakowania, magazynowania bądź przewozu,

- 4) innych braków towarów lub ich półwyrobów wytworzonych lub importowanych, magazynowanych lub przewożonych.

Rozdział 3.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 34. Przepisy rozporządzenia nie naruszają szczególnych przepisów dotyczących obowiązku, jak i zasad prowadzenia ksiąg handlowych.

§ 35. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 26 listopada 1952 r. w sprawie zasad i sposobów prowadzenia ksiąg handlowych przez podatników podlegających opodatkowaniu na zasadach obowiązujących gospodarkę nie uspołecznioną (Dz. U. z 1953 r. Nr 3, poz. 6),
- 2) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 4 marca 1966 r. w sprawie obowiązku prowadzenia ksiąg handlowych przez niektóre grupy podatników (Dz. U. Nr 11, poz. 72),
- 3) rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1949 r. o obowiązku prowadzenia ksiąg szczególnego typu przez podatników prowadzących przedsiębiorstwa cukiernicze i cukierniczo-kawiarniane (Dz. U. z 1949 r. Nr 34, poz. 250 i z 1953 r. Nr 3, poz. 6),
- 4) rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 grudnia 1949 r. o obowiązku prowadzenia ksiąg szczególnego typu przez podatników prowadzących przedsiębiorstwa gastronomiczne (Dz. U. z 1949 r. Nr 62, poz. 488 i z 1953 r. Nr 3, poz. 6).

§ 36. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1969 r.

Minister Finansów: w z. *J. Trendota*

202

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 12 lipca 1968 r.

w sprawie bezpieczeństwa morskich statków sportowych.

Na podstawie art. 37 § 3, art. 46 § 1 i § 3, art. 47 i art. 48 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia określają wymagania w zakresie bezpieczeństwa morskich statków sportowych.

2. Statkiem sportowym, zwanym dalej „statkiem”, jest statek używany do żeglugi o charakterze niezarobkowym, którego rodzaj i przeznaczenie do celów sportowych zostały uwidocznione w certyfikacie okrętowym lub w zaświadczeniu o rejestracji statku.

§ 2. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą wiosłowych łodzi regatowych, kajaków, rowerów wodnych i innych tego rodzaju sportowych jednostek pływających.

§ 3. 1. Rozróżnia się następujące rodzaje żeglugi morskiej uprawianej przez statki:

- 1) żegluga portowa i na wodach osłoniętych,
- 2) żegluga przybrzeżna,
- 3) żegluga bałtycka,
- 4) żegluga mała,
- 5) żegluga wielka.

2. Przez żeglugę portową i na wodach osłoniętych rozumie się żeglugę w granicach portów morskich i na Zalewach Szczecińskim i Wiślanym oraz w Zatoce Gdańskiej na za-

chód od linii łączącej południowy cypel Mierzei Helskiej ze wschodnim brzegiem ujścia Wisły pod Świbnem.

3. Przez żeglugę przybrzeżną rozumie się żeglugę morską w odległości nie przekraczającej 20 mil morskich od linii brzegu morskiego Państwa Polskiego.

4. Przez żeglugę bałtycką rozumie się żeglugę na Morzu Bałtyckim, na Bełtach i Kattegacie oraz na Skagerraku do 10° długości geograficznej wschodniej oraz przez Kanał Kiłski i Łabę do Cuxhaven.

5. Przez żeglugę małą rozumie się żeglugę na Morzu Bałtyckim oraz na Morzu Północnym do 62° szerokości geograficznej północnej i do 8° długości geograficznej zachodniej, jak również żeglugę na wodach do linii łączącej Ouesant (Francja) i Fastnet (Irlandia).

6. Przez żeglugę wielką rozumie się żeglugę na pozostałych obszarach morskich.

7. Rodzaj żeglugi, do której uprawniony jest statek, ustala urząd morski.

§ 4. 1. Statek nie może być używany w żegludze morskiej, jeżeli nie odpowiada wymaganiom technicznego stanu bezpieczeństwa oraz innym wymaganiom określonym w rozporządzeniu.

2. Przy ustalaniu, czy statek czyni zadość wymaganiom uzależnionym od liczby osób na statku, nie bierze się pod uwagę osób, które znalazły się na statku z przyczyn siły wyższej.

Rozdział 2.

Wymagania technicznego stanu bezpieczeństwa.

§ 5. Statek odpowiada wymaganiom technicznego stanu bezpieczeństwa, jeżeli czyni zadość przepisom technicznym obowiązującym w zakresie:

- 1) konstrukcji kadłuba,
- 2) urządzeń sterowych,
- 3) urządzeń kotwicznych,
- 4) masztów wraz z ich olinowaniem stałym i ruchomym oraz ożaglowania zasadniczego i sztormowego,
- 5) silników napędowych głównych,
- 6) mechanizmów pomocniczych wraz z ich urządzeniami i rurociągami,
- 7) zbiorników ciśnieniowych wraz z ich urządzeniami,
- 8) wałów śrubowych oraz śrub napędowych i innych pędników,
- 9) urządzeń elektrycznych oraz ich instalacji,
- 10) urządzeń pożarowych stałych,
- 11) stateczności,
- 12) niezatapialności,
- 13) urządzeń nawigacyjnych i sygnałowych oraz okrętowych świateł nawigacyjnych,
- 14) urządzeń radiokomunikacyjnych,
- 15) urządzeń i środków ratunkowych,
- 16) innych wymagań w zakresie technicznego stanu bezpieczeństwa statku.

§ 6. 1. Z zastrzeżeniem przepisu ust. 2 w zakresie spraw objętych § 5 obowiązują przepisy polskiej instytucji klasyfikacyjnej, działającej pod nazwą „Polski Rejestr Statków”, zwany dalej w skrócie PRS, wydane w uzgodnieniu z Głównym Komitetem Kultury Fizycznej i Turystyki.

2. W odniesieniu do statków motorowych o mocy silników poniżej 50 KM oraz do statków innych niż motorowe o długości całkowitej poniżej 17 m, w zakresie spraw objętych § 5 pkt 1—14 i 16, obowiązują przepisy wydane przez urzędy morskie w porozumieniu z właściwymi wojewódzkimi komitetami kultury fizycznej i turystyki.

3. Statkiem motorowym jest każdy statek przeznaczony do żeglugi przy użyciu mechanicznych środków napędowych, chociażby był on wyposażony w pomocniczy napęd żaglowy.

§ 7. 1. Statki i ich urządzenia podlegają w zakresie spraw objętych § 5 nadzorowi technicznemu.

2. Nadzór techniczny w zakresie regulowanym przepisami technicznymi PRS (§ 6 ust. 1) sprawuje PRS na zasadach ustalonych w swoich przepisach, stwierdzając dopełnienie wymagań technicznego stanu bezpieczeństwa wydaniem odpowiednich dokumentów.

3. Nadzór techniczny w zakresie regulowanym przepisami technicznymi urzędów morskich (§ 6 ust. 2) sprawują urzędy morskie.

4. Urząd morski może wyrazić zgodę na wykonywanie niektórych czynności należących do niego nadzoru technicznego przez odpowiedni związek sportowy.

Rozdział 3.

Środki ratunkowe.

§ 8. Statki powinny być wyposażone w środki ratunkowe według następujących zasad:

- 1) statek o długości 21 m i większej w każdej żegludze powinien posiadać:
 - a) pneumatyczne tratwy ratunkowe o takiej łącznej nośności, aby mogły pomieścić wszystkie osoby znajdujące się na statku, jednak ilość tratw w żadnym razie nie może być mniejsza niż dwie,

- b) lekką niezatapialną łódź tak umieszczoną, aby mogła być wodowana z każdej burty,
 - c) co najmniej cztery koła ratunkowe, z których połowa powinna być zaopatrzona w pławki świetlno-dymne, a dwa koła w linki ratunkowe,
 - d) pasy ratunkowe dla każdej z osób znajdujących się na statku, a ponadto jeden pas zapasowy,
 - e) wyrzutnię linki ratunkowej,
 - f) 12 sztuk rakiet spadochronowych;
- 2) statek o długości mniejszej niż 21 m w żegludze wielkiej, małej i bałtyckiej powinien posiadać:
 - a) co najmniej jedną pneumatyczną tratwę ratunkową mogącą pomieścić wszystkie osoby znajdujące się na statku,
 - b) co najmniej dwa koła ratunkowe zaopatrzone w pławki świetlno-dymne oraz w linki ratunkowe,
 - c) pasy ratunkowe dla każdej z osób znajdujących się na statku, a ponadto jeden pas zapasowy,
 - d) 12 sztuk rakiet spadochronowych;
 - 3) statek o długości mniejszej niż 21 m w żegludze portowej i na wodach osłoniętych oraz w żegludze przybrzeżnej powinien posiadać:
 - a) pneumatyczną tratwę ratunkową lub pływak ratunkowy albo koła ratunkowe o łącznej nośności wystarczającej dla wszystkich osób znajdujących się na statku — przyjmując, że jedno koło utrzymuje na wodzie dwie osoby; w każdym razie na statku powinno znajdować się co najmniej jedno koło ratunkowe, zaopatrzone w pławkę świetlno-dymną i w linkę ratunkową,
 - b) pasy ratunkowe dla każdej z osób znajdujących się na statku, a ponadto jeden pas zapasowy;
 - 4) statki niezatapialne o długości mniejszej niż 7 m w żegludze portowej i na wodach osłoniętych oraz poza granicami tej żeglugi na akwenach wyznaczonych przez urząd morski, jeżeli akweny te będą miały zapewnioną obserwację i osłonę ratowniczą odpowiedniego ośrodka sportowego, mogą posiadać tylko pasy ratunkowe dla każdej z osób znajdujących się na statku;
 - 5) niezależnie od wymagań ustalonych w pkt 1—4 wszystkie statki, z wyjątkiem wymienionych w pkt 6, powinny posiadać rakiety i co najmniej 12 sztuk rakiet rzucających czerwone światło;
 - 6) statki niezatapialne o długości mniejszej niż 7 m, uprawiające żeglugę tylko w porze dziennej, zamiast wyposażenia przewidzianego w pkt 5 powinny posiadać co najmniej jedną świecę wytwarzającą pomarańczowy dym, przy czym urząd morski może zwolnić od tego wymagania statki, które uprawiają żeglugę na akwenach znajdujących się pod stałą obserwacją i osłoną ratowniczą odpowiedniego ośrodka sportowego.

§ 9. 1. Znajdujące się na statku tratwy ratunkowe powinny być odpowiednio wyposażone.

2. Przedmioty stanowiące wyposażenie tratw ratunkowych powinny odpowiadać wymaganiom określonym w przepisach PRS.

3. W zakresie ilości i rodzaju wyposażenia tratw ratunkowych mają odpowiednie zastosowanie ogólnie obowiązujące przepisy dotyczące wyposażenia tratw ratunkowych na statkach morskich.

§ 10. Łodzie, tratwy, pływaki i koła ratunkowe powinny być oznaczone zgodnie z obowiązującymi w tym przedmiocie przepisami.

§ 11. Wszystkie znajdujące się na statku środki i urządzenia ratunkowe oraz przedmioty stanowiące wyposażenie tratw ratunkowych powinny być typu uznanego przez PRS za odpowiedni do stosowania w warunkach, w jakich będą eksploatowane.

§ 12. Wszystkie znajdujące się na statku środki i urządzenia ratunkowe oraz przedmioty stanowiące wyposażenie

tratw ratunkowych powinny być utrzymywane w stanie stałej sprawności i gotowości do natychmiastowego użycia.

Rozdział 4.

Urządzenia radiokomunikacyjne.

§ 13. 1. Każdy statek o długości 21 m i więcej oraz statek o długości mniejszej niż 21 m w żegludze wielkiej powinien być wyposażony w radiotelefon typu uznanego przez PRS oraz w pewny w działaniu zegar, który należy umocować w takim miejscu, aby cała jego tarcza mogła być łatwo obserwowana z miejsca pracy radiotelefonisty.

2. Urządzenie radiotelefoniczne powinno obejmować nadajnik, odbiornik oraz źródło energii.

3. Nadajnik powinien być zdolny do nadawania na radiotelefonicznej częstotliwości niebezpieczeństwa 2.182 kHz i co najmniej na jednej jeszcze innej częstotliwości w paśmie od 1.600 do 3.800 kHz, przy użyciu klasy emisji wyznaczonej dla tych częstotliwości w Regulaminie radiokomunikacyjnym.

4. Nadajnik powinien być wyposażony w urządzenia do samoczynnego wytwarzania radiotelefonicznego sygnału niebezpieczeństwa.

5. Odbiornik powinien być zdolny do odbioru na radiotelefonicznej częstotliwości niebezpieczeństwa 2.182 kHz i co najmniej na jednej jeszcze innej częstotliwości dostępnej dla morskich stacji radiotelefonicznych w paśmie od 1.600 do 3.800 kHz, przy użyciu klasy emisji wyznaczonej przez Regulamin radiokomunikacyjny dla tych częstotliwości. Ponadto odbiornik powinien umożliwiać odbiór na wszystkich innych częstotliwościach i w klasach emisji wyznaczonych przez Regulamin radiokomunikacyjny do nadawania za pomocą radiotelefonii komunikatów meteorologicznych i wszelkiej innej łączności związanej z bezpieczeństwem żeglugi.

§ 14. 1. Gdy statek znajduje się na morzu, każda zainstalowana bateria powinna być w stanie naładowanym.

2. Powinien być prowadzony nasłuch na radiotelefonicznej częstotliwości niebezpieczeństwa, zgodnie z wytycznymi urzędu morskiego.

3. Wymagania w zakresie kwalifikacji radiotelefonistów regulują odrębne przepisy.

§ 15. Statek o długości mniejszej niż 21 m w żegludze bałtyckiej i małej powinien być wyposażony w radiowe urządzenia odbiorcze, zdolne do odbierania komunikatów meteorologicznych i innych związanych z bezpieczeństwem żeglugi.

Rozdział 5.

Kwalifikacje i skład załogi.

§ 16. 1. Członkami załogi statku mogą być tylko takie osoby, które posiadają umiejętność pływania, stwierdzoną odpowiednim dokumentem.

2. Pełnienie funkcji kierowniczych na statkach wymaga posiadania przez członka załogi odpowiedniego sportowego stopnia żeglarskiego lub motorowodnego.

§ 17. Sportowe stopnie żeglarskie i motorowodne, warunki i tryb ich uzyskiwania oraz niezbędne kwalifikacje członków załogi statków określają odrębne przepisy, wydane

przez Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki w porozumieniu z Ministrem Żeglugi.

§ 18. Urzędy morskie ustalają dla poszczególnego statku minimalny i maksymalny skład załogi oraz jego obsadę przez osoby o odpowiednich kwalifikacjach (§ 14 ust. 3, § 17).

§ 19. 1. W zakresie szczegółowych obowiązków związanych z pełnieniem funkcji na poszczególnych stanowiskach obowiązują przepisy regulaminu służby morskiej, zatwierdzonego w trybie i na zasadach określonych przez Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki w porozumieniu z Ministrem Żeglugi.

2. Regulamin wymieniony w ust. 1 powinien znajdować się na każdym statku.

Rozdział 6.

Inne wymagania z zakresu bezpieczeństwa statku.

§ 20. 1. W sprawach nie objętych rozdziałami 2—5 stosuje się odpowiednio ogólne przepisy dotyczące bezpieczeństwa życia na morzu i bezpieczeństwa statku, w szczególności w zakresie:

- 1) wyposażenia w przenośny sprzęt przeciwpożarowy,
- 2) służby radiokomunikacyjnej,
- 3) prowadzenia przepisanych dzienników,
- 4) rozkładów i ćwiczeń alarmowych oraz
- 5) inspekcji i dokumentów bezpieczeństwa statków.

2. Niezależnie od inspekcji dokonywanych zgodnie z przepisami określonymi w ust. 1 pkt 5 inspekcje kontrolne statków polskich mogą być przeprowadzane również przez społecznych inspektorów powołanych przez urząd morski na wniosek odpowiedniego związku sportowego.

3. Szczegółową organizację i tryb przeprowadzania inspekcji przewidzianej w ust. 2 określa regulamin wydany przez dyrektora urzędu morskiego.

Rozdział 7.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 21. W zakresie wyposażenia w środki ratunkowe i urządzenia radiokomunikacyjne statki istniejące oraz statki w budowie, których stępka została położona przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, powinny być dostosowane do wymagań rozporządzenia w terminie ustalonym przez urząd morski dla każdego statku, w każdym razie nie później niż w ciągu 3 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 22. W przypadkach szczególnych (np. regaty lub zorganizowane treningi) urząd morski może zwolnić statek od dopełnienia niektórych wymagań ustalonych w rozporządzeniu, jeżeli uzna to za możliwe ze względu na rodzaj podróży i warunki żeglugi; w takim razie urząd morski może zwiększyć inne wymagania z zakresu bezpieczeństwa żeglugi.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *J. Burakiewicz*

203

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 12 lipca 1968 r.

w sprawie wykonywania rybołówstwa przez polskie statki rybackie na wodach Północno-Wschodniego Atlantyku.

Na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o rybołówstwie morskim, (Dz. U. Nr 22, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do obszaru wód położonych:

- 1) w obrębie części Oceanu Atlantyckiego i Oceanu Arktycznego oraz mórz do nich przyległych, położonych na

północ od 36° szerokości geograficznej północnej i między 42° długości geograficznej zachodniej a 51° długości geograficznej wschodniej, z wyjątkiem:

- a) Morza Bałtyckiego i Beltów położonych na południe i na wschód od linii przeprowadzonych od Hasenore Head do Gniben Point, od Korshage do Spodsbjerg i od Gilbjerg Head do Kullen oraz
 - b) Morza Śródziemnego i mórz do niego przyległych aż do punktu przecięcia się równoleżnika 36° szerokości geograficznej północnej z południkiem 5°36' długości geograficznej zachodniej;
- 2) w obrębie części Oceanu Atlantyckiego położonej na północ od 59° szerokości geograficznej północnej między 44° a 42° długości geograficznej zachodniej.

§ 2. Obszar wód Północno-Wschodniego Atlantyku określony w § 1 podzielony jest na trzy rejony:

- 1) rejon 1 obejmuje część tego obszaru ograniczoną na południu linią biegnącą od punktu znajdującego się na 59° szerokości geograficznej północnej i 44° długości geograficznej zachodniej w kierunku wschodnim do południka 42° długości geograficznej zachodniej; stamtąd w kierunku południowym do równoleżnika 48° szerokości geograficznej północnej; stamtąd w kierunku wschodnim do południka 18° długości geograficznej zachodniej;

stamtąd w kierunku północnym do równoleżnika 60° szerokości geograficznej północnej; stamtąd w kierunku wschodnim do południka 5° długości geograficznej zachodniej; stamtąd w kierunku północnym do równoleżnika 60°30' szerokości geograficznej północnej; stamtąd w kierunku wschodnim do południka 4° długości geograficznej zachodniej; stamtąd w kierunku północnym do równoleżnika 62° szerokości geograficznej północnej; stamtąd w kierunku wschodnim do wybrzeży Norwegii, stamtąd na północ i wschód wzdłuż wybrzeży Norwegii oraz wzdłuż wybrzeży Związku Socjalistycznych Republiki Radzieckich aż do południka 51° długości geograficznej wschodniej;

- 2) rejon 2 obejmuje część tego obszaru nie objętą rejonem 1 i na północ od 48° szerokości geograficznej północnej;

- 3) rejon 3 obejmuje część tego obszaru między 36° a 48° szerokości geograficznej północnej.

§ 3. 1. Zabrania się statkom rybackim przebywającym na obszarze wód określonych w § 1 przewożenia oraz używania sieci trałowych (włóków), niewodów lub innych sieci ciągniętych po dnie morskim albo blisko dna, które w jakiegokolwiek swojej części mają oczka o wymiarach mniejszych niż określone w poniższej tabeli:

Część obszaru wód	Typ sieci	Wielkość oczka
1) Wody rejonu 1 z wyłączeniem części obszaru określonego niżej w pkt 2	Niewód	110 mm
	Każda część sieci trałowej (włoka), wykonana z bawelny, konopi, włókien poliamidowych lub włókien poliestrowych	120 mm
	Każda część sieci trałowej (włoka), wykonana z jakiegokolwiek innego materiału	130 mm
2) Obszar wód ograniczony linią przeprowadzoną w kierunku wschodnim od 10° długości zachodniej wzdłuż równoleżnika 63° szerokości północnej do 4° długości zachodniej; stamtąd na południe do 60°30' szerokości północnej; stamtąd na zachód do 5° długości zachodniej; stamtąd na południe do 60° szerokości północnej; stamtąd na zachód do 15° długości zachodniej; stamtąd na północ do 62° szerokości północnej; stamtąd na wschód do 10° długości zachodniej; stamtąd na północ do 63° szerokości północnej	Niewód	95 mm
	Każda część sieci trałowej (włoka) wykonana z manili lub sisalu	100 mm
	Każda część sieci trałowej (włoka) wykonana z jakiegokolwiek innego materiału	95 mm
3) Inne wody położone na północ od 48° szerokości północnej	Niewód lub każda część sieci trałowej (włoka), wykonana z pojedynczego sznurka i nie zawierająca manili lub sisalu	70 mm
	Każda część sieci trałowej (włoka) wykonana z podwójnego sznurka nie zawierająca manili lub sisalu	75 mm
	Każda część sieci trałowej (włoka) wykonana z manili lub sisalu	80 mm
4) Wody na południe od 48° szerokości północnej	Niewód lub część włoka	60 mm

2. Do dnia 31 grudnia 1968 r. statki bazujące i wyładowujące swe połowy w portach obszaru Morza Irlandzkiego, położonych pomiędzy współrzędnymi geograficznymi 54°40' a 53° szerokości północnej i na zachód od 5°15' długości zachodniej, mogą przewozić na pokładzie i używać do połowu witlinka sieci nie posiadających w żadnej części oczek o wymiarach mniejszych niż 60 mm pomimo przepisów zawartych w ust. 1.

3. Od dnia 1 stycznia 1970 r. zabrania się statkom rybackim przebywającym na obszarze wód, określonych w pkt 2 tabeli objętej ust. 1, przewożenia oraz używania sieci trałowych (włóków), niewodów lub innych sieci ciągniętych

po dnie morskim albo blisko dna, które w jakiegokolwiek swojej części mają oczka o wymiarach mniejszych niż określone w poniższej tabeli:

Niewód	105 mm
Każda część sieci trałowej (włoka) wykonana z manili lub sisalu	110 mm
Każda część sieci trałowej (włoka) wykonana z jakiegokolwiek innego materiału	105 mm

§ 4. Najmniejszy wymiar oczek powinien być taki, aby płaski przyrząd pomiarowy o grubości 2 mm i odpowiedniej szerokości mógł być przesunięty z łatwością przez oczko sieci w stanie mokrym, wyciągnięte wzdłuż po przekątnej.

§ 5. 1. Statki łowiące na wodach określonych w § 1: makrele, ryby śledziowate, dobijaki (*Ammodytes*), okowiele (*Gadus esmarkii*), stynki, węgorze, ostrosze (*Trachinus draco*), gromadnika (*Mallotus villosus*), błękitka (*Gadus poutassou*), ostroboka (*Trachurus trachurus*), krewetki, homarce lub mięczaki, albo na obszarze ograniczonym linią łączącą następujące współrzędne geograficzne:

46°16'N—01°36'W (wielorybnicza latarnia morska),

46°05'N—01°44'W

45°40'N—01°34'W

44°40'N—01°34'W

i dalej na wschód do wybrzeża — dykole (*Dicologlossa* lub *Dicologlossa cuneata*) — z wyjątkiem statków połowiących ostroboka (*Trachurus trachurus*) i błękitka (*Gadus poutassou*) w rejonie 3 oraz statków połowiących błękitka w części rejonu 2 położonej na południe od 52°30'N i na zachód od 7° W — mogą mieć na pokładzie i używać sieci o wymiarach oczek mniejszych niż określone w § 3 ust. 1, pod warunkiem że żadne z narzędzi połowowych, które są używane na tych statkach, nie będą używane do połowu innych gatunków ryb niż wymienione w niniejszym paragrafie.

2. Zabrania się przewożenia na statkach i używania do połowów na wodach określonych w punkcie 3 tabeli objętej § 3 ust. 1 jakichkolwiek sieci — niezależnie od użytego materiału — mających w matni włoka oczka o rozmiarach pomiędzy 50 mm a wymienionymi w tym punkcie, z wyjątkiem wód położonych na wschód od linii biegnącej od Hanstholm do Lindesnes oraz wód wymienionych w § 3 ust. 2.

§ 6. 1. Zabrania się używania w czasie połowów jakichkolwiek środków, które w jakiegokolwiek części sieci określonej w § 3 ust. 1 mogłyby stanowić przeszkodę lub w inny sposób w skutkach powodować zmniejszenie selektywności oczka sieci.

2. Od zakazu ustanowionego w ust. 1 dopuszczalne są następujące wyjątki:

- 1) doczepianie do dolnej strony worka włoka płótna, sieci lub innego materiału w celu zapobieżenia niszczeniu lub uszkodzeniu tej części włoka,
- 2) do 31 grudnia 1969 r. doczepianie do sieci włokowych wymienionych w pkt 1 i 2 tabeli objętej § 3 ust. 1 osłon lub ochron do górnej strony worka włoka w celu zapobieżenia jego niszczeniu lub uszkodzeniu, pod warunkiem że osłona lub ochrona nie będzie przeszkadzała lub w inny sposób zmniejszała w poważnym stopniu selektywności oczek w żadnej części sieci.

§ 7. 1. Zabrania się statkom rybackim przebywającym w częściach obszarów wód określonych w § 3 ust. 1 przetrzymywania niżej wymierzonych gatunków ryb, które zostały złowione na tych wodach, jeżeli długość ich, mierzona od początku pyska do końca płetwy ogonowej, wynosi mniej niż:

	Części obszaru wód określonych w tabeli objętej § 3 ust. 1:		
	w pkt 1	w pkt 2 i 3	w pkt 4
u dorsza (<i>Gadus morhua</i>)	34 cm	30 cm	
u plamiaka (<i>Melanogrammus aeglefinus</i>)	31 cm	27 cm	
u morszczuka (<i>Merluccius merluccius</i>)	30 cm	30 cm	24 cm

Części obszaru wód określonych w tabeli objętej § 3 ust. 1:

	w pkt 1 w pkt 2 i 3 w pkt 4		
	u gładzicy (<i>Pleuronectes platessa</i>)	25 cm	25 cm
u szkarłacy (<i>Glyptocephalus cynoglossus</i>)	28 cm	28 cm	
u złocicy (<i>Microstomus kitt</i>)	25 cm	25 cm	
u soli (<i>Solea solea</i>)	24 cm	24 cm	21 cm
u skarpa albo turbota (<i>Scophthalmus maximus</i>)	30 cm	30 cm	
u nagłada (<i>Scophthalmus rhombus</i>)	30 cm	30 cm	
u smuklicy (<i>Lepidorhombus whiff</i>)	25 cm	25 cm	
u witlinka (<i>Merlangus merlangus</i>)	23 cm	23 cm	
u zimnicy (<i>Limanda limanda</i>)	15 cm	15 cm	

2. Od dnia 1 stycznia 1969 r. wymiary ochronne ryb ustalone w ust. 1 dla części obszaru określonego w pkt 1 tabeli objętej § 3 ust. 1 obowiązują na obszarze wód określonych w pkt 2 tej tabeli.

3. Ryby z gatunków wymienionych w ust. 1, posiadające wymiary mniejsze niż określone w tym przepisie, zwane dalej „niewymiarowymi”, muszą być natychmiast po złowieniu wrzucone do morza; zatrzymanie tych ryb na pokładzie jest dopuszczalne tylko w celu transplantacji na inne tereny połowów.

§ 8. 1. Do dnia 1 stycznia 1970 r. przy połowach gatunków określonych w § 5 ust. 1, nie przeznaczonych do spożycia pod postacią ryby przez ludzi, 10% wagi każdego wyładunku lub jego części może składać się z ryb niewymiarowych gatunków wymienionych w § 7 ust. 1.

2. Przy połowach przewidzianych w ust. 1 złowiony witlinek o długości 20 do 23 cm, nie przeznaczony do spożycia pod postacią ryby przez ludzi, nie będzie uważany za niewymiarowy.

§ 9. Do dnia 1 stycznia 1970 r. zezwala się statkom o mocy maszyn niżej 150 KM, dokonującym połowów witlinka na wschód od linii biegnącej od Hanstholm do Lindesnes, na używanie do połowów sieci o wymiarach oczek mniejszych niż wymienione w § 3 ust. 1 oraz na wyladowywanie witlinka bez ograniczenia ilości, z tym że ładunki te nie będą zawierać gatunków ryb o wymiarach mniejszych niż określone dla danego obszaru w § 7 ust. 1.

§ 10. Zabrania się poza wypadkiem przewidzianym w § 8 ust. 1 przewożenia, wyladowywania na ląd, sprzedaży, wystawiania lub oferowania na sprzedaż niewymiarowych ryb gatunków określonych w § 7 ust. 1, niezależnie od tego, czy ryby te są całe, czy też mają usunięte głowy lub inne części.

§ 11. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do statków, na których dokonuje się przetwórstwa ryb morskich na obszarach wód określonych w § 1.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Ministra Żeglugi z dnia 8 marca 1967 r. w sprawie wykonywania rybołówstwa przez polskie statki rybackie na wodach Północno-Wschodniego Atlantyku (Dz. U. Nr 10, poz. 42).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: J. Burakiewicz

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa 34,
ul. Powsińska 69/71 (skrytka pocztowa nr 3).

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”. Zakład nr 1. Warszawa, ul. Tamka 3.